

FLOTILA NOŽŮ

The background of the entire cover is a dynamic space battle. Several large, complex warships are engaged in combat. One ship in the upper left is firing a powerful energy beam. Another in the upper right is also firing. A third ship in the lower right is firing a long, sustained beam. A fourth ship in the lower left is firing a smaller beam. The ships are dark, metallic, and highly detailed with various antennas, sensors, and weapon ports. The Earth is visible in the background, showing blue oceans and white clouds. The overall color palette is dominated by the blues of the planet and the oranges/yellows of the energy weapons.

GARETH L. POWELL

TRIFID

GARETH L. POWELL

FLOTILA NOŽŮ

GARETH L. POWELL

FLOTILA NOŽŮ

Stanislav Juhaňák – TRITON

Gareth L. Powell

Flotila nožů

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Fleet of Knives

Copyright © 2019 by Gareth L. Powell

Všechna práva vyhrazena.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2019

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2020

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2020

ISBN 978-80-7553-794-2

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Pro Edith a Winter

*„Nebylo by tance, a tam je jenom tanec.“**

T. S. Eliot

* Překlad Martin Hilský, Čtyři kvartety (Argo, 2014)

Prolog

Sal Konstanzová

„Jsem skoro nahoře.“

S výstupem jsem začala, sotva se rozednilo. Neodbytné prsty ostrého pouštního větru mě tahaly za plášť. Nos a ústa jsem si před vířícím pískem a popelem zakryla šálem a oči jsem si před pronikavým sluncem chránila tmavými brýlemi.

„Já vím,“ ozvala se *Veršivá fena* ze sluchátka v mém pravém uchu. „Sleduju vaši pozici a životní funkce.“ Byla zřejmě trochu netrpělivá, ale mně se na odpověď nedostávalo dechu. Chrámy Vysočiny se nacházely na impozantní stolové hoře vysoko nad vyprahlou pustinou. Jediná cesta k nim vedla po schodech vytesaných do rezavě zbarveného úbočí stolové hory.

„Pořád si myslím, že by bylo rychlejší, kdybych vás nahoře vysadila,“ dodala.

„Přece víš, že je to zakázané.“ Schody byly vyleštěné tisíciletým působením větru a písku a nespočtem nohou, lidských i nelidských. Plíce a stehna mě po dlouhém výstupu pálily. „A kromě toho by to nebylo ono,“ zafuněla jsem mezi sípavými nádechy. „Výstup po schodech k tomu prožitku patří.“

Celé mi to trvalo tři hodiny. Utábořila jsem se u paty skal a vyrazila do chladného, předjitřního šíření. Chtěla jsem být na vrcholku dřív, než polední žár promění výstup v peklo.

„Když to říkáte.“

Chrámy Vysočiny patřily k nejstarším mimozemským ruinám, které lidstvo znalo. Byly nedocenenitným duchovním a archeologickým pokladem, ale já jsem nevyšplhala až sem jen proto, abych viděla několik rozvalených pískovcových zdí. Sundala jsem si batoh a nechala ho spadnout k nohám. V porovnání s těmito předpotopními ruinami se moje vlastní problémy zdály nepatrné a pomíjivé, moje obavy malicherné a zbytečné. Dřepla jsem si k batohu a z postranní kapsy vytáhla černou růží s dlouhým stonkem. Její hedvábné okvětní lístky se třepetaly ve větru.

„Dva kroky doleva,“ řekla *Vrtošivá fena*. Přestože momentálně visela na parkovací dráze čtyřicet tisíc kilometrů nad touhle pouští, dokázaly její senzory rozlišit a zaměřit na povrchu cokoli o velikosti jednoho mikronu.

Posunula jsem se. „Tady?“ Podívala jsem se na zem mezi svýma nohama. Když před patnácti lety vypukla válka o Archipelag, zemřela zde seržantka od dělostřelectva Greta Nowaková, když bránila vrchol kamenného schodiště. „Určitě?“ Taktické počítače sledující bitvu zaznamenaly její přesnou polohu v okamžiku smrti, ale teď, jeden a půl dekády poté, nebylo na místě nic, co by tomu nasvědčovalo, dokonce ani skvrna na větrem obroušené skále.

„Určitě.“

„Tak dobře.“

Z kapsy jsem vyndala starožitný stříbrný rámeček s fotografií George Walkera, bývalého zdravotního důstojníka *Vrtošivé feny*. Zemřel při našem pokusu o záchranu posádky ztroskotané průzkumné loď. Zanedbala jsem vyhodnocení rizikovitosti místní fauny a on za to zaplatil životem.

Rukávem jsem si z brýlí otřela prach a šmouhy po prstech. Rámeček byl z masivního stříbra a snad dost těžký na to, aby ho z místa neodfoukl ostrý pouštní vítr. Fotka pocházela z ošetřovny *Vrtošivé feny* během války o Archipelag, ještě předtím, než loď rezignovala na své poslání a přihlásila se k Záchrannému sboru. George měl na sobě oranžovou kombinézu doktora námořnictva. Vypadal mladší, než jsem si ho pamatovala. Ještě neměl úplně šedivé vlasy a tolik vrásek v obličeji. Ale ten úsměv jsem si nemohla splést. Klekla jsem si a opřela rámeček o drolivý červený kámen nejbližší zdi tak, aby na něj každé ráno dopadly první sluneční paprsky a ozářily mu obličej. Prstem jsem po skle sledovala obrys jeho tváře. Na západě se jako bledí diváci stále vznášely tři z pěti měsíců planety.

„Promiň, Georgi.“ Nevěděla jsem, co jiného říct. Zvedla jsem růži ke rtům pod šálem, položila ji před rámeček a její stonek zatížila kamenem velikosti pěsti. Gretě Nowakové jsem neměla co říct. Neznala jsem ji. Tady padla, ale protože si její tělo nikdo nevyžádal, využilo se na orgány a kmenové buňky. Šrapnel jí sice roztrhal srdce a plíce, ale její ledviny, játra a slezina zachránily život třem zraněným spolubojovníkům. Její kmenové buňky byly mezitím odeslány do speciálního, dvanáct světelných let vzdáleného zařízení námořnictva, kde je o rok později využili k vypěstování organických procesorů – mozků – pro smečku šesti válečných lodí třídy Dravec. Šestici tvořila *Vrtošivá fena* a její sesterské loď.

Tou růží chtěla *Fena* uctít památku seržantky stejně, jako fotografie byla mým způsobem, jak se rozloučit s Georgem.

Blížilo se poledne. Ležela jsem ve stínu chrámové zdi a hlavu si opírala o paži. Kameny byly tvrdé, hrbolaté a pouštní vítr z nich svál všechen písek. Nedokázala jsem najít nějakou pohodlnou polohu, tak jsem sledovala chvění rozpáleného vzduchu na okraji plošiny.

„Tak co teď?“ zeptala se znuděně *Vrtošivá fena*. „Chcete se zase plahočit celou cestu dolů?“

„Napřed musím počkat, až se ochladí.“

„A kdy to bude?“

„Za pár hodin.“

„Určitě nechcete, abych vás vyzvedla?“

Ukryla jsem úsměv pod šálem. „Rozhodně nechci, díky.“ Obě jsme věděly, že zřícenina leží uprostřed polokulové bezletové zóny. A abych řekla pravdu, docela jsem si užívala samoty. Po tom, co jsme prožili v Galerii, jsme si zasloužili odpočinout si od povinností.

To byl vlastně hlavní důvod téhle zkušební cesty.

Po bitvě všichni skončili v karanténě, dokud si doktoři nebyli jisti, že nepřenášíme nějaké cizí patogeny. Dokonce i *Fena* prošla něčím, čemu říkala „rajony na všech palubách“. Když si byli naprosto jisti, že nepředstavujeme zdravotní riziko, podrobili nás představitelé Sboru důkladnému výsledku. Detailně zkoumali naše svědectví a lodní záznamy událostí od nouzového volání *Geest van Amsterdamu* přes okamžik, kdy se objevila milionová Mramorová flotila, až po chvíli, kdy jsem byla okolnostmi přinucena zabít admirála Konglomerátu na palubě jeho vlastní vlajkové lodě.

Během celé své historie byl Záchranný sbor nepolitickou organizací, zasvěcenou pouze zachování života a záchraně zbloudilých vesmírných cestovatelů. Proto nebylo divu, že představitelé Sboru nebyli nijak nadšeni, když se náhle ocitli uprostřed největších vojenských a politických změn od války o Archipelag.

Byly to týdny křížových výsledků, fyzických vyšetření a všech možných testů, které si dokázali vymyslet. *Vrtošivá fena* se vynořila z onoho vzdáleného mauzolea v čele cizí flotily tak veliké, že by se jí nevyrovnaly ani spojené síly všech vlád lidské Většiny, a představitelé Sboru byli pod velikým vnějším tlakem, aby zjistili, jaký vliv na budoucí činy a záměry této flotily *Fena* a její posádka mají.

Všechny jejich otázky jsme zodpověděli podle našich nejlepších schopností. A když *Fena* konečně prohlásila, že okamžitě odlétá, měli aspoň tolik zdravého rozumu, že se s ní nedohadovali.

Těžké křižníky třídy Dravec umějí být tvrdohlavé mrchy, a tenhle navíc musel nedávno zabít sesterskou loď, která ho zradila.

Občas bylo snadné zapomenout, že srdcem loď je lidská mysl. Při sto dvaasedmdesáti metrech délky a výtlaku deset tisíc tun představovala impozantní stvoření předurčené k boji. Ale za těmi raketovými silami, torpédovými komorami a kryty senzorů postupně vznikaly skutečné emoce. Přestože tři čtvrtiny jejího myšlení probíhaly na umělých procesorech, nedokázalo žádné množství silikonu zamaskovat bouřlivé pocity smutku a viny, které zmítaly naklonovaným kortexem.

Zabila svoji sesterskou loď. Bylo to sice v sebeobraně, ale to neznamenalo, že se s tím vyrovná snáz.

A já?

Já jsem nařídila zabití jiného člověka. Udělala jsem to proto, abych uchránila jeho posádku před bojem, který nemohla vyhrát, ale stále jsem si připadala jako vrah.

Obě jsme potřebovaly čas, abychom se vyrovnaly s tím, co jsme udělaly, a potřebovaly jsme se rozloučit s padlými druhy.

Představitelé Sboru nám všem velice neochotně dali dovolenou. A upřímně, zasloužili jsme si ji.

Ležela jsem ve stínu pobožené zdi, zírala na oblohu a přemýšlela o Georgovi, o válce a o lidech, které jsme ztratili. O tom, jak život soustředí své rány na nás stejně, jako asteroidy otlouká a jizví chladná palba meziplanetárního prachu.

Co je to čest?

Když jsem během války velela nemocniční fregatě, měla jsem možnost mluvit se spoustou vojáků, mužů i žen. Někteří zápasili se smrtelnými zraněními. S nevidoucím pohledem a zuby zařatými bolestí mě drželi za ruku a ptali se, jestli si myslím, že obstáli se ctí. V jejich pojetí se čest zřejmě rovnala statečnosti. Být zraněný a chovat se čestně znamenalo, že se nepříteli postavili beze strachu, že nebyli jen další roztrhanou potravou pro děla, že se chovali tak, že jejich rodiny mohou z jejich chování čerpat útěchu, protože prosazovali hodnoty, za něž bojovali.

Ale pro mě čest vždycky znamenala něco jiného. Něco ušlechtilějšího a mnohem osobnějšího. Moje praprababička ji definovala, když psala základací dokument Sboru, takto: „Odvaha znamená odpustit, i když každý nerv vašeho těla volá po pomstě.“

Pro mě čest znamená mít takovou odvahu, a navíc sílu jednat správně, i když to může být proti mému vlastnímu zájmu. A podle téhle definice velitelé Konglomerátu ztratili čest v bitvě o Pelapatarn. Mohli buď prohrát válku, nebo zničit nenahraditelný svět s miliardami inteligentních rostlin. Zvolili druhou možnost. Zvolili špatnou cestu, protože to vyhovovalo jejich krátkodobým cílům. Ale tyhle stromy zde byly nespočet tisíciletí, rostly a umíraly po životě delším, než bylo trvání mnohých lidských civilizací. Jejich zničení bylo znesvěcením. Byla to neuvěřitelně krátkozraká genocida. A pokud šlo o mě, vinni byli všichni, od generálů, kteří vydali rozkaz, přes velitele Flotily Konglomerátu, který ho předal dál, po kapitány lodí, kteří to zvěrstvo vykonali. Podle mě byli spoluvinníky všichni od kapitánky Dealové dolů k poslední anonymní lodi v jejím úderném svazku. Pokud by měli jen špetku cti, raději by položili své životy, než aby se podíleli na takovém barbarství.

Když k tomu zločinu došlo, byla jsem v soustavě, ale moje fregata měla rozkaz držet spolu s ostatními podpůrnými loděmi pozici na oběžné dráze kolem většího ze dvou měsíců Pelapatarnu. Mohli jsme jen s hrůzou sledovat přicházející obrazy – obrazy světa v plamenech a smrti v nepředstavitelném rozsahu.

Když mi zemřeli rodiče, vstoupila jsem do námořnictva Vnějších. Udělala jsem to, abych vystoupila ze stínu své rodiny, a především své praprababičky. Ale po Pelapatarnu jsem už věděla, že nemohu sloužit v organizaci zasvěcené násilí, jakkoli by to násilí bylo spravedlivé či ospravedlnitelné. Nebo *čestné*. Rezignovala jsem. Předala jsem nemocniční fregatu zástupci kapitána a podala si žádost do Záchranného sboru.

A když jsem si připnula tu šestnácticipou žlutou hvězdu s mottem Život nade vše, věděla jsem s naprostou jistotou, že jsem našla místo, kde mohu po zbytek svých dnů sloužit skutečně se ctí, s tím druhem cti, která pramení ze soucitu a odpuštění, ne z krutosti a prospěchu.

Probudila jsem se o dvě hodiny později, celá ztuhlá od ležení na tvrdém povrchu. Překvapilo mě, že jsem spala tak dlouho. Výstup na stolovou horu mě stál víc sil, než jsem čekala.

„Vítejte zpátky.“ Hlas *Vrtošivé feny* ve mně vyvolal nečekaný záchvěv sklíčenosti. Proč jsem tady? Proč ležím na skále v poušti sto světelných let od místa, kde jsem se narodila? Sto světelných let od hrobů mých rodičů a kdovíjak daleko od zmrzlé slupky jediného muže, kterého jsem milovala?

„Vyspala jste se dobře?“ zeptala se *Fena*.

Promnula jsem si oči a zvedla se na lokty. Vítr byl stále horký, ale už ztratil polední žár.

„V rámci možností.“ Posadila jsem se a potlačila heknutí, když mi něco luplo v kříži.

„Proč jsi mě neprobudila?“

„Napadlo mě, že byste si chtěla odpočinout.“

Překvapeně jsem zamrkala. „Nebýváš tak ohleduplná. Kdybych nevěděla svoje, řekla bych, že dospíváš.“

Sbalila jsem si věci a vracela se ke schodišti. Uviděla jsem skupinku turistů, kteří nahoru jeli na oslech. Vyjeli za denního žáru, všichni byli pod klobouky s širokými krempami brunátní a sotva lapali po dechu. Když mě uviděli, přátelsky se na mě usmáli jako horolezci, kteří se potkávají na vrcholu hory. Když ze zvířat sesedli, vyměnili jsme si pár zdvořilostních frází o vedru, příkrém výstupu a chybějícím zábradlí.

Pak se mě jeden z nich zeptal: „Vy patříte k Záchrannému sboru?“ Měl hustý knír a vojenské držení těla. Přejela jsem pohledem po svém volném oblečení, protože mi nebylo jasné, jak to mohl poznat. Pak jsem si vzpomněla na odznak, který jsem použila jako sponu pláště, na plasticovou šestnácticípou hvězdu Záchranného sboru vyvedenou v bronz. Dotkla jsem se jí prsty.

„Ano.“

„Viděli jsme váš křižník na orbitě.“ Ukázal palcem k nelítostné obloze nad pouští a já měla co dělat, abych se tam nepodívala.

„Ano, ta loď je se mnou.“

Přikývl, jako kdyby rozuměl složitému vztahu, který jsem měla s útočným těžkým křižníkem, jenž jsem považovala za svůj domov i sestru.

„To je Dravec, že jo?“

„Vyřazený ze služby.“

„Myslel jsem si to.“ Poklepal si na rozložitý hrudník. „Strávil jsem osmnáct let u námořnictva Konglomerátu. Během války jsem dohlížel na provoz v okolí Charlottiny planety.“

Byl na sebe tak hrdý a sám se sebou spokojený, že jsem se neubránila a řekla: „Já jsem byla u Pelapatarnu.“

To mu trochu srazilo hřebínek.

„Vy jste *bojovala* na Pelapatarnu?“

„Velela jsem nemocniční fregatě.“

„Opravdu?“ Naklonil se ke mně. Zjevně ho to ohromilo. „Bylo to tak zlé, jak se říká? Myslím ta bitva.“

„Horší.“ Nedokázala jsem se rozpovídat. Některé věci se nedají vypovědět a porážka sil Vnějších na Pelapatarnu byla zvěrstvem, pro které jsem neměla slov. Naštěstí to vypadalo, že i tomu rozumí. Oba jsme pozorovali prach mezi námi a na okamžik jsme se ztratili ve svých vlastních zážitcích z války.

Zbytek skupiny pokračoval dál k rozvalinám chrámu. Muž s knírem se nuceně usmál.

„No, rád jsem vás poznal, kapitánko.“ Zasalutoval. „A je dobré vědět, že některé lodě mají ještě lidskou posádku.“

Také jsem mu zasalutovala. Zmocnil se mě trochu divný pocit. Nemohla jsem se dočkat, až se pustím dolů po schodech. Byla jsem celá ulepená, potřebovala jsem sprchu a napít se něčeho studeného. Ale ta jeho poznámka mě zaskočila.

„Lidskou posádku?“ Všechny lodě měly lidské posádky, kromě... „Myslíte Mramorovou flotilu?“

Přestal se usmívat, ušklíbl se a odplivl si do prachu.

„Podle mého názoru je to všivá invazní flotila.“

„Opravdu?“ Očividně neměl ponětí o roli, kterou jsem hrála při probuzení Flotily z jejího tisíciletého spánku. „Nevypadá to, že by se chovala nepřátelsky.“ Pokud jsem věděla, zaujala Flotila pozici na okraji systému Camrose a momentálně mezi ní a představiteli Sboru probíhala diskuse o tom, jak by mohla nejlépe splnit své poslání, jímž bylo zabránění dalšímu konfliktu o rozměrech války o Archipelag. Řekla jsem mu to, ale můj nový známý se nedal jen tak snadno uchláchnout.

„Co o nich víme,“ pokračoval celý zarudlý a zpocený, „kromě toho, že přežily rasu, která je stvořila, a teď se objevily tady a nabízejí pomoc?“

Konglomerát vždycky soudil podle sebe a byl podezíravý k jiným rasám. Tenhle postoj mě jako bývalou příslušnici Vnějších vždycky hrozně štal.

„Nevypadají nepřátelsky,“ řekla jsem.

Potřásl hlavou. Asi ho zklamala moje naivita. Pak ukázal palcem na svoji hrud.

„Já jim tedy nevěřím, a ani vy byste neměla.“

PRVNÍ ČÁST

DUCH LUCY

Vesmír má téměř nekonečnou schopnost okouzlovat a děsit.

Sofia Nikitasová

Johnny Schultz

Útok přišel, když jsme se pohybovali v prázdnotě vyšších dimenzí, a přišel bez varování. Měl jsem po noční partičce karet se Santosem a Kellyovou, oči mě pálily z nevyspání a lezl jsem po žebříku nahoru na můstek, když sebou *Duch Lucy* trhnul stranou a praštil se mnou o přepážku.

Skončil jsem na zádech u paty žebříku. Narazil jsem si levé rameno a odřel pravou holeň. V jedné ruce jsem nesl svoji starožitnou koženou leteckou bundu, kterou jsem při nárazu do stěny upustil. O něco jsem si roztrhl čelo. Když jsem si na ně sáhl, měl jsem prsty ulepené a rudé od krve.

„Hej!“ zařval jsem nahoru do průlezu. „Co se to sakra děje?“

Cítil jsem zakolísání umělé gravitace, která se musela znovu kalibrovat, protože nedokázala vyrovnat prudkost trnutí.

V průlezu nade mnou se objevila tvář Vita Accardiho.

„Něco do nás narazilo, šéfe.“

Jednou rukou jsem si držel ránu na čele, druhou jsem sebral bundu a vydrápal se na nohy.

„Jo, bez prdele?“ Držel jsem se stěny, abych neupadl. Gravitace stále vyváděla psí kusy a já jsem nechtěl, aby mě případný druhý náraz zasskočil. „Co je to? Někdo po nás střílí?“

Vito na mě vyvalil oči a zavrtěl hlavou.

„Nevím. Radši pojděte nahoru.“

■ ■ ■

Duch Lucy byla středně velká obchodní loď s licencí převážet sto šedesát tun nákladu mezi rozmanitými světy Většiny. Byla tři sta metrů dlouhá a sto padesát metrů široká. Z profilu připomínala hranatý industriální sekáček s tupým nosem a chuchvalcem pohonných jednotek na zádi. Svého času měla spoustu majitelů a létala po celé Většině, od